

der te verweren. Stel bijvoorbeeld dat het legaat vrij van recht was gemaakt (hetgeen overigens voor de hand had gelegen) dan was die omstandigheid mogelijk reden geweest om bij het passeren de fiscale gevolgen meer concreet naar voren te hebben gebracht. Uiteraard is dit ook een gissen.

15. Het komt mij voor dat – mits met een bevattelijke motivering – naast de in randnummer 14 omschreven situaties, in geval sprake is van een (mogelijke) integriteitsschending door een (kandidaat/toegevoegd-) notaris gebruik gemaakt kan worden van de bevoegdheid om na intrekking van de klacht de behandeling voort te zetten en alsnog op de klacht te beslissen, doch niet dan na een (nadere) mondelinge behandeling, zodat ook nog (nadere) producties kunnen worden ingediend.

16. Daarmede heb ik dan ook concreet aangegeven de reden om deze beslissing voor publicatie met een noot in deze 'integriteitsspecial' van *Tijdschrift Tucht recht* uit te kiezen, en bepaald niet omdat de inhoud van die beslissing mij heeft overtuigd. Nu de voortzettingsbevoegdheid in meerdere tuchtrechtdomeinen voorkomt, breek ik nogmaals een lans voor de invoering van een Kaderwet Tucht recht.

Mr. G.L. Maaldrink
Redactielid Tijdschrift Tucht recht, eerder advocaat en notaris te Den Haag.

19

Integriteit en een passende tuchtmaatregel

Gerechtshof Amsterdam
14 december 2021, 200.297.021/01 NOT,
ECLI:NL:GHAMS:2021:3591
(mr. G.C.C. Lewin, mr. J.W.M. Tromp,
mr. J.L.G.M. Mertens)
Noot Mr. M.C.J. Höfelt

Notarieel tuchtrecht. Samenhangende verwijten in verschillende procedures. Geen stapeling maatregelen.

[art. 103 Wna]

Ondanks de gegrondbevinding van de klacht legt de notariskamer van het Hof Amsterdam de notaris geen (nieuwe) maatregel op. Het verwijt dat gegrond wordt bevonden, hangt volgens de notariskamer van het Hof Amsterdam samen met de verwijten die in de eerdere klachtzaak gegrond zijn bevonden. Als deze verwijten gezamenlijk waren beoordeeld, had dat – gelet op de relatief geringe ernst van hetgeen in de thans beoordeelde klacht aan de orde is – niet geleid tot het opleggen van een zwaardere maatregel dan een berisping.

beslissing van de notaris- en gerechtsdeurwaarderskamer van 14 december 2021
inzake

1 [klaagster],
wonend te [woonplaats],

2. [klager],
wonend te [woonplaats],
appellanten,
tegen

[notaris],
notaris te [plaats],
geïntimeerde.

Partijen worden hierna klagers, afzonderlijk klagster en klager, en de notaris genoemd.

Hof:*1 De zaak in het kort*

De notaris heeft een brief van de Belastingdienst en de aan klagers opgelegde aanslag erfbelasting respectievelijk zes weken en een maand na ontvangst naar klagers toegestuurd. Vervolgens heeft de notaris een pro-formabezwaarschrift ingediend tegen de opgelegde aanslag erfbelasting.

2 Het geding in hoger beroep

2.1. Klagers hebben op 2 juli 2021 een beroepschrift – met bijlagen – bij het hof ingediend tegen de beslissing van de kamer voor het notariaat in het ressort Den Haag (hierna: de kamer) van 23 juni 2021 (ECLI:NL:TNORDHA:2021:16).

2.2. De notaris heeft op 2 september 2021 een verweerschrift bij het hof ingediend.

2.3. Het hof heeft de stukken van de eerste aanleg van de kamer ontvangen.

2.4. De zaak is behandeld ter openbare terechtzitting van het hof van 30 september 2021. Klaagster en de notaris zijn verschenen en hebben het woord gevoerd; klaagster aan de hand van een pleitnota. Klager is – met berichtgeving vooraf – niet verschenen; klaagster heeft hem op zitting vertegenwoordigd.

3 Feiten

Partijen hebben tegen de vaststelling van de feiten door de kamer geen bezwaar gemaakt, zodat ook het hof van die feiten uitgaat. Voor een deel van de feiten heeft de kamer verwezen naar haar beslissing van 2 december 2019 (ECLI:NL:TNORDHA:2019:29) en de beslissing van dit hof van 17 november 2020 (ECLI:NL:GHAMS:2020:3151), gegeven op een eerdere klacht van klagers tegen de notaris. Samengevat en waar nodig aangevuld met andere feiten die zijn komen vast te staan komen de feiten in deze zaak neer op het volgende.

3.1. Op 17 december 2017 is de vader van klagers overleden (hierna: erflater). Zijn erfgenamen zijn zijn echtgenote en zijn drie kinderen, onder wie beide klagers. Tot de nalatenschap behoren (certificaten van) aandelen van [X] B.V. (hierna: de aandelen). Tussen klagers enerzijds en de echtgenote en het derde kind van erflater anderzijds bestaan meningsverschillen over de nalatenschap.

3.2. De notaris is benoemd tot executeur. Hij heeft een voorlopige boedelbeschrijving opgesteld. Daarin heeft hij de aandelen opgenomen voor een

bedrag van € 95.000,-. Dit bedrag is afkomstig uit een taxatierapport.

3.3. Op 26 februari 2019 hebben klagers een klacht tegen de notaris ingediend bij de kamer. Bij beslissing van 2 december 2019 heeft de kamer de klacht deels niet-ontvankelijk en voor het overige ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 16 december 2019 zijn klagers tegen die beslissing in beroep gekomen.

3.4. Door bemiddeling van de notaris is een aangifte erfbelasting ingediend inzake de nalatenschap. De aandelen zijn daarin vermeld met een waarde van € 95.000,-. Bij brief van 1 september 2020 (gestempeld op 3 september 2020) heeft de Belastingdienst aan het kantoor van de notaris meegedeeld dat hij van plan is af te wijken van deze aangifte. De waarde van de aandelen is in die brief bepaald op € 1.571.012,-.

3.5. Op 3 september 2020 heeft de mondelinge behandeling van het beroep van klagers tegen de beslissing van 2 december 2019 plaatsgevonden. Klagers en de notaris waren daarbij aanwezig.

3.6. Bij aanslagen met dagtekening 11 september 2020 zijn beide klagers aangeslagen overeenkomstig de brief van de Belastingdienst van 1 september 2020.

3.7. Op 22 september 2020 heeft de notaris een brief naar de Belastingdienst gestuurd waarin het volgende is vermeld:

“(…) *nalatenschap van de heer [A] / BSN (...)*

Geachte heer, mevrouw,

Zoals telefonisch reeds besproken met de heer (...), inspecteur bij uw dienst, ontvangt u namens de bewindvoerder over het vermogen van mevrouw (...), weduwe van de overledene, het pro forma bezwaar op de opgelegde aanslagen erfbelasting met dagtekening 11 september 2020, (aanslagnummers [nummer], [nummer], [nummer] en [nummer]).

Zoals telefonisch reeds door inspecteur (...) aangegeven, verzoek ik u dit pro forma bezwaar aan hem door te geleiden, zodat hij het pro forma bezwaar kan behandelen. Het inhoudelijk bezwaar op de aanslagen zal zo spoedig mogelijk (na overleg met de ter zake deskundigen) bij uw dienst worden ingediend.

“(…)”.

3.8. Bij e-mail van 8 oktober 2020 heeft de notaris de brief van de Belastingdienst van 1 september 2020 en de voor hen bestemde aanslag van 11 september 2020 aan klagers doorgestuurd.

3.9. Bij beslissing van 17 november 2020 heeft het hof de beslissing van de kamer van 2 december 2019 vernietigd, de klacht gedeeltelijk niet-ontvankelijk, gedeeltelijk ongegrond en voor het overige gegrond verklaard en de notaris de maatregel van berisping opgelegd. Het hof was van oordeel dat de notaris klachtwaardig had gehandeld door het rapport niet aan klagers te verstrekken waarin de certificaten zijn gewaardeerd op € 95.000,- en door onvoldoende concreet navraag bij de zus van klagers te doen over de vraag of zij nog een geldbedrag aan de nalatenschap verschuldigd was uit hoofde van een lening van de erflater.

4 Standpunt van klagers

Het hof vat de klachten van klagers, evenals de kamer, als volgt samen: de notaris heeft onzorgvuldig gehandeld met betrekking tot het doorzenden van de brief van de Belastingdienst en de aanslagen erfbelasting. Hij heeft daarnaast zonder instemming van klagers bezwaar gemaakt tegen aan klagers opgelegde aanslagen erfbelasting.

5 Beoordeling

5.1. De kamer heeft in de bestreden beslissing de klacht van klagers tegen de notaris gegrond verklaard, maar afgezien van het opleggen van een maatregel. De notaris is veroordeeld tot betaling aan klagers van € 50,- aan griffierecht en € 50,- voor de kosten van klagers.

5.2. De kamer heeft, samengevat weergegeven, het volgende overwogen. Toen de notaris de brief van de Belastingdienst en de aanslagen erfbelasting ontving was bij dit hof het hoger beroep van klagers tegen die beslissing van de kamer lopende (zitting bij het Hof van op 3 september 2020). De notaris had extra alert moeten zijn op het tijdig doorsturen van de brieven van de Belastingdienst en de aanslagen erfbelasting aan klagers. Anders dan klagers hebben geopperd, heeft de kamer niet aannemelijk geacht dat de notaris welbewust de bedoelde brieven niet tijdig heeft doorgestuurd.

De kamer heeft voorts overwogen dat de notaris uit het contact met klagers had moeten kunnen begrijpen dat het niet de bedoeling was van klagers (pro-forma)bezwaar te maken tegen hun aanslagen erfbelasting. Hij had mede daarom klagers met bekwame spoed dienen te informeren over het indienen van het pro-formabezwaar tegen de opgelegde aanslagen erfbelasting, nu in dat bezwaar de ten laste van klagers opgelegde aanslagen werden benoemd, ook al staat in het bezwaar

dat dit wordt ingediend namens de bewindvoerder. Daar staat naar het oordeel van de kamer tegenover dat zij niet kan vaststellen dat het ingediende pro-formabezwaar door de relevante instantie ook daadwerkelijk als bezwaarschrift van klagers wordt beschouwd. Onder de gegeven omstandigheden had de notaris meer alertheid, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid moeten tonen. Door dat na te laten heeft de notaris zijn kernverplichting als notaris geschonden, aldus de kamer.

5.3. Het beroepschrift van klager, het ter zitting in hoger beroep verklaarde en de antwoorden van partijen op vragen van het hof geven geen aanleiding tot een andere beoordeling of motivering dan die van de kamer zoals hiervoor onder 5.2. weergegeven. Het hof verenigt zich dan ook met het oordeel van de kamer en de gronden waarop dit oordeel berust. Het hof neemt deze gronden over en maakt deze tot de zijne. Dit betekent dat het hof de beslissing van de kamer zal bevestigen waar het de gegrondverklaring van de klacht betreft.

Maatregel

5.4. Zoals hiervoor vermeld heeft het hof bij beslissing van 17 november 2020 de maatregel van berisping aan de notaris opgelegd. Die beslissing was nog niet uitgesproken ten tijde van het hier verweten handelen en nalaten van de notaris in september 2020. Het verwijt dat thans gegrond wordt bevonden, hangt samen met de verwijten die in de eerdere klachtzaak gegrond zijn bevonden. Als deze verwijten gezamenlijk waren beoordeeld, had dat – gelet op de relatief geringe ernst van hetgeen in de thans te beoordelen klacht aan de orde is – niet geleid tot het opleggen van een zwaardere maatregel dan een berisping. Het hof acht daarom niet aangewezen dat thans een nieuwe maatregel wordt opgelegd. Het hof zal de beslissing van de kamer dan ook eveneens bevestigen waar het de beslissing betreft om geen maatregel op te leggen.

Kostenveroordeling

5.5. Per 1 januari 2021 is de Richtlijn kostenveroordeling notaris- en gerechtsdeurwaarderskamer Gerechtshof Amsterdam 2021 (Staatscourant 2020, nr. 67513) in werking getreden.

5.6. Omdat het hof de klacht gegrond verklaart, dient de notaris het door klagers betaalde griffierecht in hoger beroep van € 50,- aan hen te vergoeden.

5.7. De notaris dient het griffierecht in hoger beroep binnen vier weken na deze uitspraak aan klagers te voldoen. Klagers geven hiervoor een rekeningnummer op aan de notaris.

6 Beslissing

Het hof:

- bevestigt de bestreden beslissing;
- veroordeelt de notaris tot betaling aan klagers van hun kosten in hoger beroep, bestaande uit € 50,- aan griffierecht, binnen vier weken na vandaag.

NOOT

1. De tuchtrechter heeft als taak zich in het kader van de notariële beroepsuitoefening uit te spreken over de integere beroepsuitoefening van de notaris in het concrete geval. Hoe komt hij daarbij tot een passende maatregel?

2. Als een klacht gegrond wordt verklaard, wordt in beginsel een tuchtmaatregel opgelegd. Vervolgens dient de tuchtrechter te beoordelen welke maatregel in de gegeven omstandigheden ‘passend en geboden’ is. Dat moet voor de tuchtrechter geen makkelijke opgave zijn, te meer omdat met de keuze voor de maatregel een boodschap wordt afgegeven aan de hele beroepsgroep.

3. Art. 103 lid 1 Wet op het notarisambt (Wna) bepaalt dat de notariële tuchtrechter de volgende tuchtmaatregelen kan opleggen (oplopend in zwaarte): een waarschuwing, een berisping, een geldboete, de ontzegging van de bevoegdheid tot het aanwijzen van een toegevoegd notaris voor bepaalde of onbepaalde duur, de schorsing in de uitoefening van het ambt voor de duur van ten hoogste zes maanden en/of de ontzetting uit het ambt. Deze maatregelen kunnen – sinds de invoering van de boete als maatregel in het notariële tuchtrecht – ook gecombineerd worden opgelegd, bijvoorbeeld een geldboete gecombineerd met de oplegging van een waarschuwing of berisping of met de oplegging van een schorsing (*Kamerstukken II* 2009/10, 32 250, nr. 3, p. 28 (MvT II)).

4. Mr. dr. R.L. Herregodts gaat in haar artikel in het *Tijdschrift Tuchtrecht* 2020/3 van 1 augustus 2020 («TT» 2020/30) uitvoerig in op de maatregel-

keuze en motivering daarvan in het advocaten-tuchtrecht. Zij maakt daarin een vergelijking met het tuchtrecht voor zorgverleners op grond van de Wet BIG, maar haar artikel is ook relevant voor de notariële tuchtrechtspraak. Haar conclusie is onder meer dat de op te leggen maatregel in de eerste plaats wordt bepaald door de aard van de gedraging. Hierbij speelt de kernwaarde integriteit een belangrijke rol. Ten tweede wordt de uiteindelijke keuze voor de maatregel bepaald aan de hand van de feiten en omstandigheden van het geval, waaronder het ontbreken of bestaan van tuchtrechtelijke antecedenten.

5. In deze zaak acht zowel de Kamer voor het notariaat te Den Haag (de kamer) als de notariskamer van het hof Amsterdam (het hof) de klacht jegens de notaris gegrond, maar wordt de notaris geen maatregel opgelegd. Dat gegeven op zich komt wel vaker voor en is niet zo opvallend. Immers, een klacht kan op grond van art. 103 lid 2 Wna ook gegrond worden verklaard zonder oplegging van een maatregel. Opvallend is in het onderhavige geval wél dat het hof – op grond van andere overwegingen dan de kamer – overwoog dat het niet aangewezen was dat een nieuwe maatregel werd opgelegd omdat de notaris al een maatregel was opgelegd in een andere tuchtprocedure terzake van verwijten die daar aan de orde waren geweest. Die verwijten hingen kennelijk in dit geval dermate samen met het verwijt dat de notaris in deze procedure werd gemaakt, dat de notaris ook geen zwaardere maatregel zou zijn opgelegd als alle verwijten gezamenlijk – dus in één tuchtprocedure – waren behandeld, aldus het hof.

6. De vraag rijst daarbij wanneer verwijten dermate samenhangen dat deze als één klacht (met verschillende onderdelen) moeten worden gezien, maar ook weer niet zozeer overlappen dat de tweede klachtzaak op grond van het *ne bis in idem*-beginsel niet-ontvankelijk wordt verklaard. Voor een goed begrip van deze beslissing van het hof schets ik daarom kort de casus.

7. De notaris in kwestie trad op als executeur in een nalatenschap, waarbij onenigheid tussen klagers en de overige twee erfgenamen (zuster en echtgenote van erflater) was ontstaan. Klagers maken de notaris uiteenlopende verwijten over de wijze waarop hij zijn werkzaamheden als exe-

cuteur heeft verricht: over de waardering van certificaten, het tot stand brengen van een tweede taxatie daarvan, het voldoen van de declaratie van de bestuurder van een Stichting Administratiekantoor waar de aandelen uit de nalatenschap waren ingebracht, het onvoldoende onderzoeken van een lening van erflater aan de zuster van klagers en ten slotte over de (executeurs)declaratie van de notaris.

8. Nadat de kamer de klacht deels niet-ontvankelijk, deels ongegrond had verklaard (bij beslissing van 2 december 2019 (ECLI:NL:TNORDHA:2019:29)), heeft het hof een deel van de klachtonderdelen wél gegrond verklaard (bij beslissing van 17 november 2020, ECLI:NL:GHAMS:2020:3151). Het hof overwoog daarbij dat de notaris klagers inzage in het taxatierapport had moeten geven, waarbij hij zich niet op de opgelegde geheimhoudingsplicht terzake van dat rapport mocht beroepen. Ook oordeelde het hof dat de notaris onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de lening van erflater van de zuster van klagers.

9. Bij het opleggen van de maatregel heeft het hof overwogen dat de notaris één van de kernverplichtingen van de notaris (als executeur) heeft geschonden door het informatierecht van klagers niet in acht te nemen. Ook laat het hof meewegen dat de notaris niet aan zijn onderzoeksplicht heeft voldaan. Aldus heeft hij niet aan zijn zorgplicht ex art. 93 Wna voldaan, waardoor het hof de maatregel van berisping 'passend en geboden' acht.

10. Twee dagen na de beslissing van het hof hebben klagers een nieuwe klacht bij de kamer ingediend. Klagers hebben de notaris in die nieuwe klacht verweten dat hij een brief van de Belastingdienst en aan klagers opgelegde aanslagen erfbelasting heeft achtergehouden en namens een erfgenaam bezwaar tegen de aanslag heeft gemaakt, zonder klagers daarover te informeren. Klagers hebben de kamer verzocht naast de maatregel van berisping nóg een maatregel op te leggen aan de notaris.

11. De kamer achtte de klacht gegrond: de notaris had klagers met bekwame spoed moeten informeren over het indienen van het *pro forma* bezwaar: 'De notaris had meer alertheid, nauwkeu-

righeid en zorgvuldigheid moeten tonen. De notaris heeft door dat na te laten zijn kernverplichting als notaris geschonden'. De kamer legde geen maatregel op, onder andere omdat de notaris 'meteen zijn excuses heeft gemaakt, het bewust achterhouden van informatie niet aannemelijk is.'

12. Daar namen klagers kennelijk geen genoegen mee. Zij hebben zich tot het hof gewend. Deze heeft zich met het oordeel van de kamer en de gronden waarop dat oordeel rust, verenigd. Wel heeft het hof – als gezegd – een andere argumentatie ten grondslag gelegd aan het achterwege laten van een maatregel: volgens het hof hangt het nieuwe verwijt zozeer samen met de eerdere verwijten dat deze eigenlijk als één geheel moeten worden gezien. Beoordeling van verwijten gezamenlijk zou niet hebben geleid tot een zwaardere maatregel dan een berisping.

13. Ik merk daarbij op dat schending van het *ne bis in idem*-beginsel niet aan de orde was, althans dat dit argument niet is aangevoerd of meegewogen, omdat er weliswaar sprake is van samenhangende verwijten, maar geen sprake was van 'hetzelfde feit'.¹ Opvallend is wel dat het samenhangende aspect van de verwijten er slechts in lijkt te zijn gelegen dat de – op zich heel verschillende – verwijten betrekking hadden op dezelfde nalatenschap en de notaris dezelfde rol als executeur had (en wellicht dat een deel van de verwijten over dezelfde notariële kernwaarde – de informatieplicht – ging). Het lijkt wel of het hof de tweede tuchtprocedure als een 'staartje' van de eerste procedure heeft gezien.

14. De redenering van het hof lijkt niet nieuw, maar is in recente jurisprudentie niet eerder zo duidelijk vastgelegd. In het advocatentuchtrecht wél: zo oordeelde het Hof van Discipline bijvoorbeeld op 20 mei 2016 dat geen maatregel werd opgelegd terzake van de gegrond bevonden klachten omdat '*aan verweerster ter zake van hetzelfde feitencomplex door de raad reeds een waarschuwing is opgelegd*' (ECLI:NL:TAHVD:2016:123).

1 Vgl. mijn eerdere noot 'Het ne bis in idem-beginsel in het notarieel tuchtrecht', «TT» 2018/71.

15. Wellicht ook liggen art. 56 en 57 Wetboek van Strafrecht (Sr) aan deze redenering ten grondslag. Art. 56 Sr bepaalt dat slechts één strafbepaling wordt toegepast als meerdere feiten in zodanig verband staan dat zij moeten worden beschouwd als één voortgezette handeling. Art. 57 Sr bepaalt vervolgens dat bij samenloop van feiten die als op zichzelf staande handelingen moeten worden beschouwd en meer dan één misdrijf opleveren waarop gelijksoortige hoofdstraffen zijn gesteld, één straf wordt opgelegd.

16. Op grond waarvan het hof ook tot zijn oordeel is gekomen, de redenering is in mijn ogen redelijk en passend: het kan immers niet zo zijn dat maatregelen worden 'gestapeld' door de enkele keuze van klager om samenhangende verwijten in verschillende klachtzaken aan de tuchtrechter voor te leggen.

Mr. M.C.J. Höfelt

Advocaat bij TACT Advocaten – Tuchtrecht Aansprakelijkheid Compliance & Training – en redactielid van Tijdschrift Tuchtrecht.

Materieel recht

20

Vrijwaring van de kosten van een tuchtprocedure

College van Beroep voor het bedrijfsleven
21 december 2021, 20/326, 20/327,
ECLI:NL:CBB:2021:1101
(mr. M.M. Smorenburg,
mr. W.A.J. van Lierop, mr. D. Brugman)
Noot Mr. M.G. Kelder

Accountantstuchtrecht. Kosten tuchtprocedure. Vrijwaring.

De accountants in kwestie hebben in een conflict-situatie tussen hun potentiële opdrachtgevers als voorwaarde voor het aanvaarden van een assurance-opdracht onder meer gesteld dat zij door hun opdrachtgevers, die met elkaar een conflict

hebben, gevrijwaard zouden worden voor alle kosten van zowel civiele als tuchtprocedures, die verband houden met de uitvoering van de opdracht.

De accountantskamer was van oordeel dat een dergelijke, algemene vrijwaring ontoelaatbaar is. In het belang van een goede uitoefening van het accountantsberoep moet een accountant zich altijd toetsbaar opstellen. In dat kader dient een accountant zich te onthouden van het uitoefenen van druk om geen tuchtklacht in te dienen. Het bedingen van een vrijwaring door opdrachtgevers voor alle kosten van een tuchtrechtelijke procedure wordt in het algemeen wel ervaren als een drempel voor het indienen van een tuchtklacht door die opdrachtgevers.

In hoger beroep worden¹ in de grieven een aantal omstandigheden aangevoerd die in dit specifieke geval de vrijwaring zouden rechtvaardigen, waaronder de omstandigheid dat de betreffende vrijwaring slechts in een concept opdrachtbevestiging was opgenomen én de opdracht niet tot stand is gekomen zodat om die reden er geen sprake kan zijn van het opwerpen van een belemmering voor de toegang tot de tuchtrechter. Het college verwerpt deze grieven en bevestigt het oordeel van de accountantskamer.

E [naam 1] RA ([naam 1]) en [naam 2] RA ([naam 2]), beiden kantoorhoudende te [plaats 1] (gezamenlijk: betrokkenen)
(gemachtigde: mr. F.C.M. van der Velden),
en

[naam 3] B.V., te [plaats 2] ([naam 3])
tegen de uitspraak van de accountantskamer van 21 februari 2020, gegeven op een klacht, door [naam 3] ingediend tegen betrokkenen.

College:

Procesverloop in hoger beroep

Betrokkenen en [naam 3] hebben hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de accountantskamer van 21 februari 2021, met nummers 19/92 en 19/93 Wtra AK (www.tuchtrecht.nl, ECLI:NL:TACAKN:2020:14).

¹ Hoger beroep van AK 21 februari 2020, ECLI:NL:TACAKN:2020:14, «TT» 2020/20 m.nt. M.G. Kelder.